

äfvensom den yttre, andemeningen deraf, att Du skulle spinna kring och fångla omgivelser, gripa omkring och inverka. För Dig som står der i mannaålderns fulla kraft, och som så utbildad den, är med hänsyn till omständigheter sinnes förstämning väl ursäktlig, men dock icke berättigad att taga öfverhanden, och är oförenlig med Din egen högre tro och vilja. Kommer Du hit, så har Du att segra, icke utan kamp och ansträngning; men en krets af vänskap och tillgifvenhet skall Du redan blott genom verksamhet i och för Vetenskapen skapa omkring Dig, först och närmast en ungdomskrets, som skall skänka Dig glädje och tillfredsställelse. Du gratulerar ju mig till deltagande från Ungdomens sida. Ja med största skäl, vore det blott lika verkligt som det är och förtjenar vara ett önskad. För mig, gamle, glesna lederna af gestalter, som varit mig kära. Men de som der kvarstå, höra bland de yngre; och därför har lifvet för mig, oaktadt de hårda slag, som drabbat, ändock utsigter till ämnen för ett deltagande från min sida, hvilket, derpå tviflar jag icke, skall inom sig sjelft finna sin hugnad och sällhet, då det sträcker sig utåt. Du sjelf, Broder Snellman, skall framgent äfven tillåta, att jag njuter och är stolt öfver att få tillägna mig Dig, omsluta Dig i min varma åtank. Men äfven här måste jag afbryta.

Af min ledighet från fordna embetsbestyr fortfar jag att suga idel honning, hvarmed jag frossar såsom en gourmand. Får se, huru det i längden bekommer, detta afbrott från den gamla dieten. Men, det kan väl hvarken efter en naturlig eller högre ordnings vanliga gång heller, i sin allmänhet taget, numera blifva desto långvarigare. Såsom min lefnads högsta lycka skall jag intill dess slut, skatta, att den inträffat i ett så utomordentligt märkvärdigt tidevarf, som det jag genomlevat, börjande från 1787 och med innevarande tidpunkt, så högtidlig den är, visst icke afslutadt, utan genom, ny, med rikaste färgprakt strålande gryning förnygradt. – Tack för den varma, vackra Nekrologen öfver Robert! I Ditt bref näst för det sista står att Du »skickar» några exemplar skildt afdragna. Sådana hafva icke inlupit? – I Ditt namn uttogos för Dig från Biblioteke» tre häften, af Jahrbücher der Gegenwart. Du bör icke hålla dessa länge, då de väl, såsom hörande bland de nyaste hit komma, sannolikt tätare efterfrågas och saknas. – Att Din tid är hiskligt kringskuren, inser jag så att jag förundrar mig, huru den räcker till för ett som annat. Hälsningar från oss alla till Dig och Din Fru. Alltid densamme.

Din J. J. T.

P. S. Jag bör kanske nämna, det Cygnæus föreslog, att Kellgrens uppsatts skulle sändas till Stockholm, för att der tryckas i någon Tidning. – Hvad detta råd och dåd beträffar ville jag bedja Dig jemte Broder Kellgren i Kuopio besluta. Nog skulle samma uppsatts förtjena komma i ljuset; men det måste då ske mycket snart, om icke den skall förlora sitt interesse.

116 J. V. SNELLMAN – A. F. BORENIUS 20.III 1848
HUB, SLS arkiv

Heders Bror!

Förlåt mig dessa rader och det besvär de medföra. De torde gunås icke vara de enda, genom hvilka Dina vänner hedra Din stora ordentlighet

och missbruka Din välvilja.

Jag har börjat detta år med större ekonomiskt bekymmer än vanligt och fått mottaga tvenne utsökningar för ingången borgen på tillsammans 370 R^{ubel} Skilfve^r med räntor och umgälder dertill. Drifven af detta plötsliga behof, sökte jag lån i Arbetshusfonden, men fick afslag, ehuru min ansökning ingafs några dagar före det beryktade indragningsdokumentets utfärdande. Alla kassor i Helsingfors skola vara uttömda och belägrade. Det är derföre jag på en kamrats inrådan vänder mig till Borgå,

10 Det ena af sagde lån 170 R^{ubel} har jag på utmätningsutslag redan erlagt; det andra 200 R^{ubel} återstår hotande. Men äfven det förra har satt mig ur stånd, att honorera tidningsomkostnaderna. Tyvärr har jag säker utsigt till ersättning blott för 100 R^{ubel}. Skulle det helst vara nära vänner eller förtjenta män, för hvilka man så oafbrutet plågas, vore deraf någon tröst att hemta. Men sedan 1843 har jag nu hvarje år fått betala för idel slarfvar. Denna sista stöt är dock den värsta jag vidkänt.

20 Må ett blidt öde bevara Dig kära Bror från dylika vådor. Dock Du bevarar Dig sjelf; och det är blott den ena slarfvens lott att böta för den andra. Femton gånger och några dertill har jag beslutit att träda ur deras krets äfven hvad borgandet beträffar – men ho kan undgå dem och sitt öde,

Jag beder nu: Kära Bror, haf godheten ombesörja min angelägenhet och, om pengar fås, sända 300 R^{ubel} Skilfve^r till mig 150 R^{ubel} till H. A. Sirelius, Amanuensis i Helsingfors. Fås inga pengar, så betunga posten med återsändandet endast af borgesmännens namn.

Ännu en gång: bär det onus jag pålägger Dig utan mycken förtret. Jag vet af erfarenhet, huru förtretligt det är, att draga all världenas korrespondens och har sannt deltagande för andras plågor i den vägen.

30 Helsa Din rara Gustafva och framför äfven min lilla hustrus obekanta helsning. Emma var i går hos oss, pigg och med intagande lefnadsmod som alltid.

Kär helsning också till Runeberg och hans Frua. Huru hafva världens nya affärer bekommit honom? Jag menar, att han med åren får för dem allt större deltagande. I denna vå är det en ovan hugnad, att nu med längtan motse hvarje post. Till all lycka hafva vi här Augsb^{urger} Allg^{emeine} Zeitung.

Lef Väl! önskar med vänskap och Högaktning

Joh. Vilh. Snellman

40 Kuopio den 20 mars 1848.

117 J. V. SNELLMAN – E. LÖNNROT 28.III 1848

FLS, Lönnrotiana

Käraste Bror.

50 Jag skäms grundligen för min försumlighet att skriva Dig till och tacka för mycket broderligt mig bevisadt. Hvarjehanda bekymmer, som ligga öfver mig, hafva gjort mig så der håglös och oföretagsam. Som Du ser, går Litteraturbladet åter. För det har jag arbetat mera, än som synes, och derunder haft stor förargelse med censuren.